Wastse ajastaja laul.

1. Oh kitke, ilma rahwas, kik Suurt aja Jssandat,
Ke om ni helde, armolik; Oh kitke Jummalat.

2. Es, Jssand, sinno surusseſt Sääl laula engli hääl?
Ni laulko sinno heldusseſt Me su ka ilma pääl.

3. Sa ajastaiga önnistat Nink kronit ehtega;
Sa meije söand römustat Jks armo tähtega.

4. So sönna üllend meije meelt, Saat waiwan kostotuſt,
Pand kitma murren ka me keelt So helduſt, hallestuſt.

5. So kige hä eeſt tenname, Mes seni annit sa;
Oh önnista, ni palleme, Meid eddis=päide ka.

6. Me Keisrit temma majaga Jks kaitsa wäggewast;
Täll' anna pikka eaga Kik önne üllewaſt.

7. So rahho waim iks ellago Me rigin, essa=maal;
So önsus henge assugo Siin eggal=üttel waal.

8. So pole käändko pattane, Ke sinnuſt tagganu,
Nink käügo kui so ommane, Kui wastseſt sündinu.

9. Ni kui sa kastet annat sääl, Ni kalda önnistuſt
Me päle omma järje päält; Meiſt kåna önnetuſt.

10. Oh olle liggi abbiga Meil' häddan, haigussen,
Nink katta ussu=kilbiga Meid ello taplussen.

11. Meid ärra jätta mahha siin; Meid sada surmani,
Nink tröösti, kui meil oht nink piin, Meid rahho=hawwani.

12. Nink kui me käük om täüdetu, Ma=ilm meiſt perra jääp,
Sis te, et römuſt läüdetu, Heng sinno ette lääp.

13. Auw, kittus olgo, Jssa, sull' Nink sinno Pojale
Sel römolikkul hommungul, Ni ka so Waimule!

G. M.

Koſt käup tühja jutto te?

Lobbistaja löuge möda
Kawwalide keelte möda
Petjide piri päält
Uſkjide usseſt sisse!

Naine poimap te weren rükki; töine astup mannu ja terwitap: „Jummal appi, welle=tüttrekenne, ajalt jo tö man!“

Töine: „awwitago Jummal! koſt zödze nüüd ni warra wälja päält tullep?“

Zödze kostis: „lätsi öddangul Mäele, olli appi waja, keleti öses, sai wastset asja kätte!“

Welle tüttar: „wai ni! kae enne, kas kenna mahha es kåna, norik nulka! mes sis Jummal and?“

Zödze: „tüttre kui törrises! kulet, kehwal essi ni köwwa lats, silmakesse terrawa pään, ja kala kand nink pääd töstap! hool mul nüüd koddo pole ruttada ja lännikud walmistada.“